

[Niels Matthiasen.]

begyndt at fatte det hele og kan blive virkelig effektive på denne arbejdsplads og vil gerne udnytte denne viden i en ny periode.

Der er også en anden side. Udsendelsen af de frivillige indebærer, at de, når de vender hjem, har en anden indstilling til problemerne, end de havde før, fjernet fra geografibøgernes og avisernes forenklinger. Denne indstilling vil gå videre, den vil kunne medvirke til en positiv klimaændring for hele u-landsproblematikken. Det er nemlig afgørende, at vor bistand til udviklingslandene ikke bliver noget fjernt, ikke bliver noget, der er den danske befolkning uvedkommende, og derfor tror jeg fortsat på, at en tosidet virksomhed, som i højere grad knytter yderland og modtagerland sammen, fortsat har betydning ved siden af det flersidede bistandsarbejde. Det skulle ikke være nødvendigt at understrege, at en flersidet bistand, som den udføres gennem FNs mange organisationer og hjælpeprogrammer, af mange grunde kan være den bedste, men den savner dog den appel til den hjemlige befolkning, som er en nødvendighed, hvis man skal være direkte engageret i en viden om danske udsendelser til bestemte områder eller modtagelse af stipendiater og tilrettelæggelse af kursusvirksomhed her i landet. Den tosidede bistand placerer problemerne midt i folks hverdag.

Må jeg så til sidst gentage, at man ikke skal tro, vi kan løse udviklingslandenes problemer eller tilfredsstille deres behov. Jeg har den opfattelse, at nøjagtig som det er i en familie, hvor uenig man end kan være, så har man et fælles ansvar. I et samfund med vidt forskellige politiske opfattelser har man også et fælles ansvar, og i denne sammenhæng, i problemstillingen nord-syd, i forholdet mellem de gamle og de nye naboer har man et fælles ansvar, som man hverken kan eller bør unddrage sig.

Per Federspiel: De to lovforslag, der nu foreligger til behandling, bygger begge på en realistisk vurdering af de erfaringer, der nu er indhøstet gennem en længere årrække i samarbejdet med udviklingslandene. Begge lovforslag har også en anden fælles ejendommelighed: de er opbygget som totrinsraketter. Ministeren har ikke blot fremsat

et konkret forslag, men i sin fremsættelse bebudet yderligere forslag om ændringer i loven om udsendelse af frivillige, i hvert fald en drøftelse i det udvalg, vi vel skal nedsætte, af en yderligere udvidelse af bi-standen. Og i lovforslaget om ændring i loven om teknisk bistand har han bebudet en ændring på et område, hvor vi fra vor side hilser et initiativ med glæde, nemlig om en garantiordning for den private investering i u-landene.

Jeg er enig med hr. Niels Matthiasen i, at det er på tide, vi afromantiserer hele dette felt, men samtidig tror jeg ikke vi må glemme, at dette er et område, der kalder både på forstanden og på hjertet. Det kan ikke nytte, at vi tror, at dette arbejde med teknisk bistand, samarbejdet med u-landene, alene må foretages ud fra rent egoistiske vurderinger af en fjernere politisk fremtid.

Der er ting, der appellerer ikke mindst til ungdommen i denne nutidens mission for at rette forholdet op mellem de fattige og de rige nationer. Der er jo i sin tid i Forenede Nationer vedtaget en beslutning om, at de industrialiserede lande burde yde 1 pct. af deres bruttonationalprodukt til bistand til udviklingslandene. Også mit parti har tiltrådt denne beslutning, men vi tror ikke meget på den som noget, der kan omsættes i konkrete tal; vi ser det som udtryk for en målsætning.

I virkeligheden er spørgsmålet jo ikke, hvor mange penge man anvender til det ene eller det andet projekt; spørgsmålet er, hvor man mest effektivt kan sætte ind, hvor man kan afhjælpe de mangler, der findes i de nye landes udvikling. Og dér er den erfaring, man må gøre, vel navnlig, at det befolkningselement, der mangler i udviklingslandene, er det, jeg vil kalde for erhvervslivets underofficerer. Det er dem, der skal sætte arbejde i gang, dem, der kan lidt mere end dem, der er under dem, men som samtidig ikke er de udprægede bedriftledere. Det er denne klasse, man har behov for at uddanne, og derfor er det rigtigt, at de unge mennesker, der sendes ud på frivilligt grundlag, ikke er eksperter med en meget høj uddannelse, men folk med hjertet på det rette sted, med interesse for disse spørgsmål og samtidig med det håndslag, der skal til for at lære rent praktiske ting fra sig. Derfor